

Бари Късел

Обрядът

Граф Уйлям де Мол коленичи до нежната плът на красавицата. Сатанинската власт, която бликаше от погледа ѝ, бе отправена към широк процеп на железния му доспех. Незащитена част от шията му бе изпълнила процепа и апетитно аленееше. В погледа ѝ имаше властно и кръвожадно искане на една ненаситна вампирка, една отчайващо последна тръпка на перфектно изваяната ѝ снага.

За него този поглед беше и унищожителен, и желан. Той трябваше да се въздържа, иначе поривите на плътта щяха да превърнат целия му почин в пух и прах. Тя се славеше с името Ксинтия, името на плаващата разруха сполетяла ниските земи на тогавашна Недерландия, но и име на черно лале, ухаещо на красота и смърт. Годината бе 1640.

– С този твой поглед ти постигаш почти всичко, Ксинтия, но не забравяй, че душата на прокълнат като мен винаги е и си остава моя... – с почти невярващ на себе си глас изрече графът и опипа с предателски трепереща ръка нежното коляно на чернокосата.

– Погледни истината в очите, графе. Ти винаги си бил мой! – изсъска красавицата и увивайки се около тежкия му доспех, се насочи към шията му.

Едва тогава той долови промяна в изражението на лицето ѝ и във формата на зъбите ѝ. Ксинтия бе заразена от „лятящия прилеп“. Болестта, от която можеш да се заразиш, само ако оживееш след обряда.

Преди поставената от краля заповед да разучи тази мистерия, графът се питаше дали е възможно всичко това. Болест, която превръща тялото в летящо прилепообразно влечуго, с остри зъби, пиещо кръвта на жертвите си. Носеше се също и мълвата, че то ходело в Отвъдното и се връщало обратно в света на земните хора.

Но вече бе късно...

Двата вече кухи, убийствени зъба на Ксинтия се забиха в незащитеното гърло на графа. Първо почувства странна, топла болка, а след това, като че ли в сън, всичко се завъртя и той беше на върха на щастieto си. Никога досега не бе изпитвал такова страстно и опияняващо чувство. Както повечето смъртни, така и той, почти всяка нощ сънуваше кошмари и сцени от последните си мигове на проклетия, жесток живот, но сега... сега му се искаше това да не свършва.

Осъзна, че е действителност, чак когато усети пулса си да намалее страшно бързо. В главата му прокълнатяха такива звуци, които никога досега не бе предполагал, че съществуват.

Зъбите на красавицата все повече и повече се впиваха в меката му плът и тя пиеше с такава страст, както и някога се любеха с този, който

сега бе жертвата.

Наближаваше полунощ, а в тези ниски земи, разположени под морското равнище, нощите бяха почти винаги прозрачносиви и мрачни. Стаята, в която се намираха, беше на етаж на разрушаващ се вече замък. Отвън миришеше на застояла вода, в която се множаха маларични комари и всякакви други гадории. Отворът, през който навлизаше спареният въздух, беше иззидан от зеленявали каменни блокчета. На този отвор вече седеше в изчакване на обряда съществото, за което се носеха всякакви мълки и проклетия. Получовекът-полумумия, с едва забележима усмивка, която се бе появила в цепнатина, нещо което можеше да се нарече и уста, се наслаждаваше с явен апетит и заявка за участие. Но то познаваше Ксинтия. Въпреки че тя беше абсолютна новачка, грозното изчадие предполагаше, че ще е непоколебима, когато изпълнява обряда, а камо ли в него да участва любим от миналото.

– Какво зяпаш, Арон, не си ли доволен, че ме направи „летящ прилеп“ и чрез мен имаш властта в стадото? – изсъска с кървави уста ослепителната красавица. – Махни се! Остави ме да довърша.

– О-хо, мислиш че ще ти повярвам? – разкриви процепът-уста наречения от нея Арон. – При това съблазнително парче... рицар.

Графът чуваше тези думи като едва-едва доловимо бръмчене, идващо от недрата на земята, примесени с нежните звуци на непозната, но възшебна музика.

Обрядът... той бе чувал от последното си любовно завоевание, че това е преходът, че това е началото на едно ново съществуване на човешката плът. Който се заразявал от „летящия прилеп“, ставал вечен, но прокълнат от смъртните, защото той живеел от резервите, скрити в техните души. Разбира се, преходът изисквал първо кръв и чак тогава се консумирала душата, но кога и как, тепърва граф де Мол щеше да разбере това.

Преди време графът бе познат на смъртните в ниските земи като властен, но справедлив рицар, освен това дългите му къдрави коси бяха се мели в скута и на двете принцеси, а се очакваше също да е бащата на не един от кралските незаконнородени потомци. Хората го обичаха, защото не се страхуваше от идващите непонятни и същевременно злокобни нашествия, я на болест, я на враг. Винаги беше първият от рицарите, дясната ръка на краля, който смееше да дръзне, да се противопостави, да защити народа. Жените много често си шушукаха и за това, как често в знак на благодарност, дори и почтените дами искали да видят отблизо извивките на неговите къдрици.

Предната есен една от тях бе и Ксинтия, Черното лале на Недерладния. Изваяна до съвършенство, с високи стройни бедра, с гърди, от които потръпваше всеки мъж и бе готов на лудост, с коса, която бе по-черна и от най-тъмната нощ, съществувала някога в тези ниски земи. Едва двадесетгодишна, тя бе прочута надлъж и нашир, а и надали някой младеж не е бил в мечтите си с нея. Но тя бе и коварна с всеки свой любовник. След раздяла, почти винаги, красив момък, я умираше, я се побъркваше от мъка по нея. Само Уйлям устоя... но не задълго. Година след последната любовна оргия с нея той бе на прага на разрухата.

– Ксинтия! – едва доловимо прошепна графът. – Не ме изпивай докрай, моля те! Остави ме!

– „Моля те“, това твои думи ли бяха, граф де Мол? Не ме размивай. Ти си мой, мой и вечно ще си мой, защото аз го искам и стадото също – вече с променяща се и издължаваща се като на гушер шия изхрипя красавицата. – Готов ли си за обряда?

Болката в шията на графа започна да се усилва, а от разпраната артерия шуртеше все още кръв.

Пастта на Арон вече бе окончателно отворена и от нея се стичаха на талази гнойни отпадъци, останали от предната жертва

– Ксинтия, ако сгрешиш в протичането на обряда, то ще трябва да се простиш и със стадото, и с живота си! – прогъркори той с противен глас. – Просто не мисли за отлагане или повтаряне! А сега опитай с върха на езика да достигнеш главния нерв. Той се намира горе в черепната му кухина.

Графът усети, че в него се надига смут, объркване, дори страх, че някой ще види душата му гола, незащитена.

„Спри! Не им разрешавай! Те ме искат и някой вече ме достига.“ – дочу графът собствената си душа да шепти. Никога досега не бе чувал вътрешни гласове и това го уплаши. Помисли, че губи разсъдък, че полудява. До този момент бе вярвал, че той е едно цяло, че тялото и душата му са били винаги едно същество, и че душата му е той, и че тя е неговото разсъждение, неговата воля. А сега тя му говореше. И го молеше да я спаси, да не бъде докосната от някой. От кой и как можеше това да стане?

Тези логични разсъждения минаваха като поток от въпроси в главата на графа и той не можеше да стори нищо, защото беше като парализиран от загубата на кръв и от нещо, което чак сега усети.

Това бе тънко жило, което се промъкваше навътре в главата му и идваше от кървавите и все още неопикуемо красиви устни на Ксинтия.

Езикът ѝ, като че бе се разцепил на две остри, тънки нишки и напредваше към кухнята на черепа му. В очите ѝ рицарят виждаше себе си, бял като платното на кораб, току-що тръгващ на път. Той като че ли също поемаше на път, но път, по който никога не бе плавал и път, който не бе земен.

– Достигнах я, Арон! И тя е така красива, че може и да не издържа на блясъка ѝ... – предаде по-скоро по телепатия Ксинтия. Изфучаването на струята въздух, от превръщащото се вече в гушерска шия гърло, се устреми в празната, смрадлива зала.

– Просто ѝ кажи да не се страхува и я милвай нежно с върха на езичето. Опитай! – меко изля напътствие през отворапаст полумумията. – И след това я вземи!

– Тя е така нежна, така свети и така се страхува – рече Ксинтия. – Как да я взема?

– Обичаше ли го? – изопна устна Арон.

– Да! Само той можеше да ме прави щастлива. Единствено той ме подлудяваше и ме караше да се чувствам на върха, но никога не му го казвах... – изповяда се красавицата, потривайки зърно в отголеното от железния доспех на графа мъжко място. Гръдта ѝ все още не бе започнала промяната в люспестомъхеста материя.

– Тогава не я наранявай. Просто се опитай да вземеш от резерва ѝ, който само тя може да ти позволи да докоснеш – продължи Арон. – Ако ли пък не, то ти си задължена в името на стадото да го направиш. Внимавай, сега е моментът да докажеш себе си, Ксинтия!

Графът чуваше всичко това и се чудеше как е възможно да се случат такива странни и противоречиви на всякакво земно обяснение неща? И то точно с него и с неговата душа, за която вече знаеше, че съществува като отделно създание в него.

Тогава душата проговори пак, но вече с по-спокоен тон.

„Тя те обича все още и като че ли ще ме отmine, но и ще вземе от мен, от моя резерв, който вие хората никога не използвате, само ти понякога и затова ще те заболи страшно, мен също! Стегни се!“

И той усети режеща болка дълбоко в мозъка. Усети и мекото галене на вече дългия език, на все повече и повече превръщащата се в „летящ прилеп“ Ксинтия.

„Летящ прилеп“. Това определение произхождаше от вида на изменящото се тяло на вече навлязъл в обряда новак-прилеп. Променящата се хубавица беше точно отражение на процеса, но при нея беше и различно, защото и „летящите прилепи“ се делиха на красиви и останали.

Колкото беше красива като земна жена, толкова по-красива ставаше като прилеп.

След вземането на част от резерва тя започна видимо да променя съвършената структура на фигурата си в още по-великолепно, изпълнено с точни и съразмерни форми ново тяло. Първо шията ѝ, оттегляща се от пробитото гърло на графа, вече удължена, се покри със сребърен люспесто-мъхав слой. След това черепът ѝ придоби форма на овално, елипсовидно яйце, покрито отзад с дълги нишки свила. Ръцете, които бяха обгърнали графа се трансформираха в леки, но изключително здрави прилепови крила. Разликата беше само в това, че бяха изваяни като листа на папрат от древни времена. Пръстите останаха същите, но здравината им бе желязна, а цветът им сребърен. Гърдите се разляха и придобиха здрав мускулест профил, покрит от мъхести, свилени косми. Лицето запази изящните си черти, но очите се издължиха и приеха формата на елипса. Трансформацията бе напълно завършена.

– Арон, доволен ли си? – като песен се провря звукът, идващ от изящно новоизваяните устни на жената-прилеп.

– И още как, та ти стана най-красивото създание във вселената, Ксинтия! – с явно задоволство заяви наблюдаващото от каменния отвор-прозорче, реципрочното по привлекателност същество.

– За да се промениш толкова съвършено, това значи, че си взела душата му! – обяви Арон и добави повече на себе си. – Отлично се справи, новак... мой.

„Всъщност тя го заблуди – прошепна душата на Уйлям така, че само той можеше да я чуе. – Тя взе само от резерва, който ти бе така добре развил и затова се извърши промяната. Тя го направи за теб, защото те обича повече от себе си и повече дори и от стадото.“

Граф де Мол започна да осъзнава какво се бе случило, но загубата на кръв в почти безжизненото му тяло, даваше отражение върху мисълта му, която едва течеше.

Външно той бе абсолютно мъртъв. С килната глава встрани, прогризана шия, опръскани с кръв доспехи, за него можеше да се мисли, че е умрял... но не бе така.

Арон, който междуременно получи от обряда също удовлетворение, протегна дългите си прилепови ръце и обгърна Ксинтия:

– Имаш вече първата душа в запас, скъпа, и стана по-красива от Габриеле. Ти ще бъдеш вечния ми слав!

Но Ксинтия бе на друго мнение, просто трябваше да изчака, да го измами и да си вземе графа. Но как?

Тя бе дочула как и трябваше да опита, но можеше да ѝ коства всичко постигнато дотук, защото нямаше опит. Знаеше само за пашкула и знаеше, че той бе пълен със смес от собствена, заразена кръв и дял от душевен резерв, а обвивката бе част от коремна кожа.

– Арон, трябва да тръгваме към стадото. Там ни чакат всички за излитането, а без теб то не би могло да се осъществи, нали, скъпи? – каза Ксинтия и вече скрито отнемаше от корема си еластична кожа. – А за Габриеле, помисли ли как... – продължи тя, пълнейки с кръв пашкула от незабелязано разкъсаната ѝ вена.

– Затваряй си устата! Това не е твоя работа – явно недоволен от посоката на разговора изхриптя Арон ядно и добави повече на себе си.

– Докато станеш слав много има да наваксваш. Знаеш ли Габриеле колко души има в запас? Много! Но пък твоята красота ме заслепява... Пашкулът бе готов, но как трябваше да вкара душа там и как да го остави така, че графът да разбере какво да направи. Само Арон можеше да помогне и явно трябваше да черпи от опита си като смъртна, когато подлудяваше младите левенти. Изнудване!? „Ако ти не щеш, то аз...!“

– Арон, виждам, че държиш на Габриеле. Тогава аз мога да бъда слав на Дионисий, той е твой заместник, а и ми допада външно, когато не е в период разбира се – майсторски се овеси на рамото му и го погледна право в разкривените, елипсовидни очи. Изродът не издържа на подвеждащата забележка, покатери се на прозореца-отвор и злобно, обръщайки противна, лигава муцуна каза:

– Ще те чакам в стадото. Пътя сама си намери, но Дионисий, не... само това те моля! Имаш малко време до зазоряване, я да намериш пътя, я да погребеш графа. Зарови го някъде... пръстите ти са като от желязо... много бързо ще стане.

– Арон, ами с тази душа на графа, как да разполагам? Как мога да вземам от нея? – с почти треперещ, примирен глас попита Ксинтия.

– С върха на тънкото жило на опашката винаги можеш да докоснеш през главната артерия кухината на черепа. Тя е там, но засега не я консумирай, в транс е и може да ти избяга. А това стане ли, знай че на сутринта си загубена – получи тя от Арон това, което искаше.

От свистящото въздушно течение, причинено от прилеповите крила на Арон, тя разбра, че се е отгървала от него и че той е вече във въздуха, на път за стадото.

Ксинтия трябваше да сложи всичко в ред, защото вече се развиеляваше и през този един час бе длъжна да направи почти невъзможното. Графът лежеше безжизнен на каменния под, но слабата струйка въздух

идваща от ноздрите му издаваше, че той още е жив. Беше щастие за Ксинтия, че Арон не забеляза това. Но какво да прави по-нататък? Времето напредваше.

Пашкулт беше в ръцете ѝ. Постави го до почти изгарящата свещ и взе перо и лист. Описанието отне не много време, но достатъчно, за да разбере графът какво да прави, ако изобщо издържеше до обяд. След това жилото на опашката ѝ разкъса кръвоносния съд на шията ѝ и продължи към кухнята. Там преобразената жена никога не бе надниквала и сега ѝ стана интересно, защото освен част от душата на Уйлям, до нея кротко се бе свила и нейната.

Ксинтия бе чувала в стадото за всичко това, но никога не бе предполагала, че душата ѝ ще е така кротка и нежна.

„Ти не знаеше за мен, че съм в теб, за да се развивам от твоя опит и преживявания, нали?“ – прошепна душата ѝ.

Красавицата-прилеп беше объркана, но достатъчно силна, за да попита, как може да вземе от поставената вече у нея частица душа на любимия Уйлям.

„Това не може да го спаси, само част от мен може да направи чудото – дочу тя пак нежния глас.

– Вземи от мен, не се страхувай! Ще ни заболи и двете, но само това е начинът.“

Пашкулт бе готов и прилепообразната фея разтвори чудесните си крила, спускайки се от високата кула на замъка.

* * *

– Като че ли идва в съзнание? Побързай, доктор Райдсма! – прошепна Йоманда и с меко движение на дланите си направи кръг около главата на легналия в сферата мъж.

– Беше забележително, Йоманда. Сега трябва да завършим плавно прехода към действителността – почти триумфално сподели докторката, включвайки на последна степен възстановителя, вграден в сферата.

Йоманда беше най-нашумялата жена-екстрасенс и хипнотизатор на Запад в последните години на века. Заедно с великолепия психиатър от холандския неотдавна създаден център за компютърна хипноза доктор Райдсма, в последно време те не слизаха от страниците на европейските вестници. Теорията, върху която работеха, почти беше готова и доказателствата щяха да се потвърдят скоро. Предстоеше най-главното, да бъде върнат към действителността доброволецът Петер.

Петер, натурализиран холандец от български произход, беше

емигрирал преди години, заедно с жена си и петгодишното им момиченце Нина. Той бе идеалното „опитно зайче“, според дуото научни хипнотизатори, защото предварителните тестове показваха, че той е бил в предишни съществуваания обитател на древна Недерландия. Исаха да разберат дали говорещия с източноевропейски акцент холандски език Петер, ще реагира с чист холандски при превъплащенията му и пътуванията със сферата „Йоманда-Райдсма“. И не само това. Разбира се, има и много, много тайни, които трябваше да се разкрият.

Сферата представляваше последното изобретение на мощния концерн „Филипс“ и включваше повече от милион мегабайтов компютър, плюс силнотрансформиращо, вълново устройство.

Разбира се, тази сфера можеше да се управлява само от изключително надарени специалисти. Райдсма и Йоманда бяха върха в тази област.

Александра, съпругата на „опитното зайче“, беше стиснала шикозната си чантичка от змийска кожа и надничаше през стъклото на камерата. На лицето ѝ се бе изписала особена тревога след последното движение на Йоманда.

Той трябваше да се върне оттам, където никой не бе ходил и не бе дръзвал дори да помисли, че това е възможно. Да се върне от Отвъдното.

Теорията „Йоманда-Райдсма“ съдържаше куп нелогични за нормалната наука предположения и твърдения. Преди две години те смаяха света с излекуването на тежко болни от спин, след прилагането на компютърна програма, плюс техните умения да се врат в мозъците, посредством хипноза.

Преди, това не се отдаваше дори и на най-големия в областта на хипнозата, доктор Пърси Уайт от американския институт за паранормални изследвания в Чикаго, по простата причина, че я нямаше виртуозната програма „Хейст“ на гиганта „Филипс“. Тя бе сътворена от един смахнат на вид и почти отписан от учените програмист на име Кейс де Граф. Седмица преди да бъде създадена тази грандиозна програма, Кейс бе изкарал два тежки месеца в болница за душевно болни в Дордрехт.

Чрез сензорни връзки, прикрепени към тялото на човек, поставен в сфера, компютърният скенер влизаше в комуникация с управляващия процеса екстрасенс и с помощта на програмата ставаше чудото. Специалистът вижда на екрана всичко, което става в мозъка на пациента. С умело управление се достига центърът на засегнатия от болестта нервен възел и се активира вътрешната самозащита, която е с непредполагаеми

досега възможности.

След успехите, двете непримирими жени не спряха само с лекуването на неизлечими болести, но дори дръзнаха да идат и там, откъдето никой не се бе връщал, а именно в Отвъдното. Разбира се, те биха могли да започнат веднага, ако не бе повторното отиване на Кейс де Граф в лудницата. От концерна не позволиха той да бъде вкаран за лечение в сферата, по простата причина, че бе „златна мина“ за тях и не искаха да рискуват.

Две години по-късно изключително надареният програмист сътвори усъвършенстван вид на „Хейст“, „Мегахейст“, и след подбор на доброволци започна преломният в човечеството проект.

– Петер, вече сме в 1997 година. Освободи напрежението от преживяното и си спомни за прелестната Александра. Тя те чака с нетърпение – с напевен глас прошепна доктор Райдсма.

– Ксинтия, къде е Ксинтия? – като гръм из вика Петер и отново се стопи в собствения си мрак.

* * *

Александра бе готова за „пътуването“. Доктор Райдсма сложи последните скенери по слепоочията ѝ и се обърна към Йоманда:

– Готови сме за преход, дано новата програма бъде и новия успех! Сферата е на обороти и можеш да вкараш аурата в компютъра.

На екрана с ясна отчетливост се видя годината 1640 и широките крила на същество, което се спускаше от висока кула на занемарен замък.

– Йоманда, та това е Ксинтия! – почти в истерия извика докторката.

– Значи се потвърждава нашата теория! Те винаги са били заедно.

След оставянето на пашкула Ксинтия, с неуверено летене, започна да се спуска надолу към пълното с крякащи жаби благо. Беше обзета от противоречиви чувства, но не и от разочарование, защото знаеше, че бе спасила любимия... може би. Пътят към стадото тя не знаеше, но го чувстваше с новите си сетива. Затова и Арон така лесно я бе оставил да довърши обряда и да се прибере сама. Но той сгреша и това щеше да доведе до необратими за него последици. Вече окончателно оформена като изящна птица-прилеп, с леко накланяне на ципестото си крило, Ксинтия полетя към мистичния стар град Лейдън.

С натрапчива бързина светлината на новия ден си пробиваше път във вече остарялата и необикновена нощ. Красавицата трябваше да побърза, иначе великолепното ѝ тяло на прилеп щеше да се превърне в

прах. След като знаеше инстинктивно да управлява полета си посредством ехооргана, поместен в лявата половина на главата ѝ, Ксинтия почувства посоката, откъдето идваха сигналите на другите „летящи прилепи“ от стадото.

Полуразрушеният свод на огромната църква беше наситен с прирепени за него прилепоподобни същества, които вече изпадаха в дълбок унес.

Арон и Дионисий с мъка успяваха да задържат очите си отворени, защото те очакваха и знаеха, че тя ще дойде.

– Вече ще се пукна от мъка, не издържам. Аз съм си виновен! – изска Арон и същевременно се захвана с ноктите на крилатите си ръце още по-яростно за свода. – Ти не можеш да си представиш колко по-красива е вече тя, приятелю. Най-обаятелното същество във вселената.

– Габриеле много ще се разфучи ако разбере – дяволито забележи Дионисий и добави. – Арон, май за мен ще бъде този слав.

Арон беше като потресен от предполагаемото развитие на нещата, сви се в люспестата си кожа и притвори вече натежалите до смърт очи.

„Летящите прилепи“ трябваше да сътворят Голямата майка и след това техните души да излетят нагоре, към все още непонятното и от нито един смъртен непосетено място.

В този момент, с изящно движение на изваяните си прилепови крила, Ксинтия взриви вече почти заспиващото стадо. Чувството за красота и грациозност беше дори засилено в този сорт същества и те я възприеха, ако не със задрямалите си очи, то с вътрешните умения на душите си. Който притежаваше повече завоевания, той можеше да усети най-силно присъствието на новата богиня на това загадочно общество.

Ксинтия не предполагаше, че ще направи такова голямо раздвижване на повече от хиляда души, които бяха натъпкани в мозъчните кухни на „летящите прилепи“.

Дионисий бе пленен от перфектно изваяната фигура на новопристигналата и се зарече да направи всичко на света, само и само тя да стане негов слав. Това чувство бе обладало и Арон, водителя на стадото, още по време на обряда. Единствената задръжка бе Габриеле и той мислеше как да се отърве от нея.

– Дионисий, да не си посмьл! – изхлипа Арон, впивайки острия шип на опашката си в тялото на досегашния му вечен приятел.

– Не-е, недей, Арон! Боли ужасно! – неистово изстена вторият по сила в стадото и добави. – Тя наистина е новата богиня.

Ксинтия се настани между двамата, забивайки нокти в блокчетата

на свода и нежно, както едно време, прозвънтя гласът ѝ:

– Като че ли хващам последната минута преди заминаването, скъпи Арон и... Дионисий.

И двамата потръпнаха.

– Свърших си работата. Погребях го и душа та му е тук, любими... – приятен гърлен звук се отдели от люспестата, змийска шия на красивото същество, но не се знаеше към кого от двамата бе отправен.

Стадото се успокои едва тогава, когато слънцето излезе от своето ложе и започна пътя си към залеза. Настъпваше ден в древна Недерландия.

Всички „летящи прилепи“ имаха необикновеното свойство да се държат със здравите си нокти за свода на църквата и да висят с главата надолу. Гледката бе необикновена. Стотиците получовеци-полумумии, с прилепови крила и змийски тела, поклащаха елипсовидните си глави. Всеки един от тях, я мъж, я жена имаше в запас поне една човешка душа. Йерархично се подреждаха нагоре извършителите на повече убийства, а някои имаха и над десет. Разбира се, Арон и Дионисий водеха челото с повече от сто такива в запас и заслужено се наричаха водачи на стадото.

Какво трябваше да се случи в следващите часове, Ксинтия не знаеше. Тя се захвана още по-здраво за свода, прилепнала плътно до двамата големи в стадото и зачака.

Отначало очите ѝ така се затвориха, че мракът който я обхвана, не позволи да види неимоверно ярката, виолетова светлина, която озари цялата църква. Мълнии свързваха същество със същество. Като паяжина на гигантски паяк се понесоха тънки, люспести израстъци от всяко едно прилепообразно и се сляха в една обща мрежа, в едно огромно създание, с неопределени все още форми.

Ксинтия по-скоро почувства, че се разпада, че се разгражда, че олеква и тогава чак чу отново собствената си душа да шепти. „Не се страхувай, скъпа, сега започва най-величественият момент. Ти преставаш да съществуваш за кратко време, но аз ще бъда ти и ти ще изживееш всичко. Пригответи се!“

Новообразувалото се огромно същество започна да добива очертания на „летящ прилеп“.

* * *

Последното, което бе чул и запомнил, бе така необикновено за граф де Мол, че за сетен път помисли че е полудял. В главата му се мотаеха

думите. „Петер, вече сме тук в 1997 година. Освободи напрежението от преживяното и си спомни за прелестната Александра. Тя те чака с нетърпение.“

Той не познаваше, нито пък някога бе чул имена като Петер, Александра или Йоманда. Тези изплували изречения в главата на графа го накараха да мисли, че сънува или някой зъл дух си играе с него. Постепенно той отвори с мъка натежалите като железни доспехи очи. В полезрението му се ширеха локви с кръв. Дървената маса бе залята от разтопилия се восък, който използваха за свещ, а встрани имаше ръкопис и един мехур пълен с червеникава течност. Това го обърка съвсем и той трескаво започна да мисли какво се бе случило с него.

Преди два дни графът трябваше да стигне до Лейдън по нареждане на краля. Някакво нашествие на мумиеподобни, крилати изчадия, които само нощем било възможно да се видят, а през деня се криели под обикновения лик на нормален човек. Викали им „летящите прилепи“. За тях се говореха какви ли не страхотии. Много хора изчезвали безследно, някои пък ги намирали така дълбоко заровени в земята, че дори не би могло да се предположи, че това е по силите на обикновен престъпник или маниак.

Тази задача бе поставена лично от краля. Доверявайки се силно на храбрия и умен граф, той го бе изпратил незабавно в свърталището на „летящите прилепи“, стария, недерландски Лейдън.

Графът дори много се зарадва на това поръчение, защото имаше прекрасни спомени от този град. Тук живееше единствената жена, за която би дал дори и живота си. Бе чул също, че тя се бе разхубавила още повече и не случайно се носеха слухове, че много мъже са полудели или загинали по нея. Мълвата за Ксинтия дори му бе приятна, защото предната година той я имаше в леглото си и тя му бе признала, че е влюбена в него. След безумно, едномесечно любене с нея, той трябваше, по заповед на краля, да изпълни специална задача в Шотландия.

Разбира се, кралят бе научил за тази му връзка с нея и с присъщия за него начин да решава нещата в полза на кралството, просто го препрати зад пролива.

На младия граф му бе тежко във високите планини на острова. Мислеше си само за нея, за прекрасната Ксинтия и остана доста приятно изненадан, когато кралският куриер му връчи писмо за незабавно връщане в Недерландия.

Задачата си в Лейдън той мислеше да разре ши доста бързо, но първо искаше да се срещне с нея, с черното лале. А за да не лаят чужди

езици, бе дал на довереното си протеже Якоб Камбир писмо, с молба, Ксинтия да дойде в замъка на Борсбом. Те винаги се срещаха там и той искаше да се повторят незабравимите мигове от преди година.

Вечерта, в уречения час, ослепителната красавица бе дошла и какво се бе случило...? Та тя бе една от тях, от „леляците прилепи“, а той жертвата. Наивност, която несъмнено щеше да му промени живота.

Но защо бе още жив...? Тази мисъл го хвърли в още по-голямо неразбиране. Каква бе тази игра? Тя бе назовала името на големия и уважаван от него градоначалник Арон ван Шхри. Това, което видя тази нощ, обаче бе само една грозна, полуразложена мумия, която нямаше нищо общо с ван Шхри. Дали не се потвърждаваха слуховете и мълвите за превъплащаващите се „леляци прилепи“ в хора и обратното. Те не отминавали също така и важни личности, които водеха двойствен живот.

Но сега какво да прави той? Снощи му бе изпита почти всичката кръв и трябваше вече да е мъртъв, но не е. Защо? Отговорът може би беше в писмото, което несъмнено бе Ксинтия.

Графът понечи да се изправи, но нито един негов мускул не се подчини. Дори погледът му едва бе в състояние да се отклонява и вперен в масата, той не искаше и не можеше да намери ново ползрение.

Слънцето вече бе изгряло. С необикновено за сезона лъчение, то проникна в замъка на Борсбом. Дари с един прекрасен лъч точно нуждаещия се от това граф де Мол и остана в нетърпеливо очакване.

Топлината на този навременен лъч даде на живия труп, Уйлям, последната надежда. Графът се вкопчи в него и започна борба на живот и смърт. Първо, с неимоверно усилие на волята, той успя да раздвижи дясната си ръка и с това достигна желаната цел. Ръкописът на Ксинтия беше вече в ръцете му и с помощта на всички опит, който бе натрупал като кралски образован довереник, той жадно зачете.

„Скъпи Уйлям, това което ще прочетеш не е много, но е достатъчно, за да разбереш как да оживееш и да ме избавиш от омразния Арон, който ме зарази. Същият този Арон ван Шхри, градоначалникът, но покъсно ще разбереш всичко. Засега, скъпи мой, просто следвай написано от мен и ми прости. Нямаше начин, играта е много сложна и жестока.

Уйлям, виждаш този мехур пред теб, нали (дано е там, когато се свестиш)!? Това е сместа на «лелякия прилеп» и само тя може да те спаси от сигурна смърт.

Опитай се да разкъсаш обвивката и изпий до капка съдържанието. Така част от моята душа ще достигне твоята, а кръвта ще те възстанови

поне за малко, докато дойда тази вечер, за да те прибера с мен. Това е единственият ти шанс, не само за теб, но и за мен.

Обичам те, Уйлям, и завинаги ще съм твоя! Чакай ме!“

Графът бе потресен и не вярваше на очите си. Въвлечен в игра, демонишна и неземна, игра, която нито един смъртен не бе спечелил без да се продаде на „прилепа“, той нямаше много време да мисли, защото всяка измината минута го водеше към бездната на смъртта. Чувстваше, че Ксинтия е неговият избавител, и че тя е в смъртна опасност с това си деяние. Довери й се напълно и с помощта на свръхволята си, се докопа до мехура.

Живителна течност се разля по жилите му, когато с последни усилия успя да излее цялото съдържание в устата си. Изненадващо за самия себе си, той не почувства нито вкуса, нито мирисата на течността, а само неприятното усещане, че му се гади. Отново всичко около него се завъртя с неопишуема бързина и той потъна в мрак.

„Хей, графе, как успя? Та ти наистина си бил един от моите най-добри избранници досега – чу Уйлям вътрешен глас. Не се учуди, защото си спомни разговора с нея, с душата си. – Имам си вече компания и съм много щастлива. Част от субстанцията на Ксинтия е вече в теб, до мен и това ще ти даде нужната сила, за да продължиш. Също и нещо друго искам да ти разкажа. Някои неща, които никога не си и предполагал, че могат да са така – монотонно, но нежно чуваше графът по-нататъшните откровения на собствената си душа. – Преди да се вселя в теб имах един голям период от около 300 години от последното ми съществуване на Земята. Много ми се искаше да намеря точно такъв, какъвто си ти, но все не намирах и трябваше да чакам тези три столетия. Разбира се, накрая като видях възможността да вляза в твоето тяло, бях повече от щастлива и не се излъгах. Натрупах толкова по-ложителни емоции чрез теб, че дори и сега да си замина в Големия дом, не е толкова страшно, но още по-голямо щастие ще е, ако остана още в теб – и продължи. – А пък и с тази нова компания. Всичко става още по-приятно за мен. Трудните мигове, които ни очакват, не ще ме огорчат, защото ти не познаваш такива... поне досега.“

Граф де Мол отвори очи и с леко задоволство си спомни разказаното от вътрешния му глас. Въпреки неговото недоверие към необяснимите явления в живота, сега той не само повярва, ами се замисли какъв план да състави, за да действа в променената реалност.

Лъчите на слънцето подсказваха, че следобедът е преминал средата си и се насочва към своя сън. Това искаше да каже, че планът трябваше

да е готов час по-скоро и спокойно да се чака по-нататъшното развитие на нещата. Като че ли това не бе графът отпреди няколко часа. Той стана с бодро движение, опипа разпраната си шия, но не откри голяма рана, както очакваше. Само един дълбок белег доказваше, че всичко случило се е било истина. Жестока и коварна истина. Силата, с която винаги разполагаше бе в изобилие и дори сега не бе намалела, ами обратното. С едно заучено до съвършенство движение, графът отскокна от каменния под и почувства новата енергия, придошла от пашкула. Намери се така бързо на височина, която не бе достигал никога досега и приятно се усмихна.

„Ех, Ксинтия, какво си направила с мен!? Та кой ще ме победи сега, Арон Градоначалникът ли казваш? Ха-ха!“ – повече на себе си каза той, отколкото на отсъстващата, загадъчна жена.

„Аз не съм Ксинтия, но ти действително си непобедим – дочу де Мол някъде в главата си глас, който се отличаваше от гласа на собствената му душа и за кой ли път пак се стъпи са. – Аз съм част от развитата душа на твоята любима и не се учудвай, когато някой път получиш съвет, я от мен, я от моята мила компаньонка в теб“ – поясни говорещата субстанция.

„Добре, добре...! Край на изненадите и учудванията. Приемам ви като част от мен и да му мисли този, който не вярва, нали?“ – каза графът, но въпреки всичко се позамисли.

В писмото Ксинтия казваше, че трябва да я чака тази вечер, за да го вземе със себе си, но защо? Къде щеше да го води? При стадото ли? При Арон ли? Такива въпроси идваха от само себе си в главата му и вместо да им дава отговори, той така извика, че разтърси замъка:

– Какво да правя...?

„Довери й се и я чакай.“ – дочу се ехото прозвъняло в главата му.

Всички прилепоподобни същества бяха свързали вече змиевидните си тела в едно огромно, напомнящо на прилеп със сребърни криле, създаване. То пък бе обгърнато от свилени нишки. Всяка една от тях водеше до мястото, където преди това се бяха захванали тези изчадия. Оставената от тях люспеста кожа висеше захваната за свода с твърди, костеливи нокти.

Ксинтия виждаше всичко това. Позна своята сребърна нишка и попита душата си.

„Какво предстои, какво е обяснението на всичко това?“

„Това е същността на живота, това е развитието на нас чрез вашите земни тела. От вас ние извличаме емоции. Вие сте средството, с

помощта на което ние правим история, както на вас, така и на нас. Ние сме взаимно обединени. Когато сребърната нишка, която ни свързва се прекъсне, тогава ние отлитаме нагоре в Големия дом, а вие умираете. Възщност умира само тялото, защото то е химична структура, в която ако някой жизнено важен орган е повреден, то цялата химична съвкупност се разпада. Всички спомени и емоции обаче остават в нас и ние ги носим със себе си вечно, от превъпласение до превъпласение, от век на век – даде частичен отговор на въпроса душевната субстанция и продължи. – Сега ти преставаш да съществуващ, аз ще бъда твоето съзнание и ролите ще се сменят. Както аз, допреди да станеш «леляк прилеп», бях винаги в теб, така сега ти ще бъдеш в мен, докато трае престоят ни горе в Големия дом.“

Ксинтия се почувства съвсем лека. Тя не усещаше нито тяло, нито форми. Преходът от прилеп към душевна субстанция бе определено приятен за нея. Обзе я някаква неимоверна огромна радост и сякаш светлина нахлу в нея. Светлина, която не идваше от лъчението на слънцето, ами от космоса.

„Прилепът-майка“, която бе съставена от стотиците получовеци-полуприлепи, напусна високата църква и полетя нагоре в дълбините на вселената със скорост, която не можеше да се измери. Невидимите за човешкото око сребърни нишки обаче останаха. Това бяха нишките на живота, които свързваха духовните субстанции със земните биохимични тела.

Когато се опомни, Ксинтия усети слънчева светлина, от която я заболяха очите, но пък бе приятна за тялото. Огледа се и за свое учудване видя стотици хора в Хохландската висока църква, които също като нея се оглеждаха и опипваха.

Мнозината от тях, които имаха повече души в запас, си спомняха за преживелиците в Големия дом, но такива, като Ксинтия, току-що заразени, почти нищо не проумяваха.

– Ксинтия, още много трябва да убиваш, докато събереш достатъчно души, за да изживееш изцяло опиянението, което бе горе – с добре изглеждащ вид сподели Арон ван Шхри, градоначалникът.

От чудовищното му тяло на прилеп и помен нямаше. Със спретнати дрехи, полагащи се на човек с такъв пост, Арон одобрително повдигна мустак и добави:

– Тази вечер ще бъдеш на лов с граф Винсент, той е опитен и ще ти бъде от полза. Аз ще съм също наблизо, с Габриеле, но после ще се видим в замъка на Борсбом и заедно ще долетим при стадото.

– А Габриеле? – промълви едва чуто красавицата и добави. – Аз се страхувам от нея, а може би и... ти?

Подразбрала разговора на двамата, Габриеле се приближи измежду вече напълно преобразените, както преди, жители на стария Лейдън.

– Как е с новата, скъпи Аро? Като че ли наистина имаш добър вкус – звукът излезе от повдигащите се, изваяни гърди на Габриеле, но в лицето ѝ имаше още черти, запазени от змийското превъплъщение. – О-хо, та това е Ксинтия, красавицата на нашия Лейдън! – почти долепи тя лицето си до това на обърканата млада жена и продължи. – Внимавай, съкровище, да не пострадаш.

– Приятно ми е да го чуя от жрицата на стадото Габриеле, но аз ще съм далеч от вашето щастие с господин градоначалника – каза прелестната Ксинтия, гледайки с видимо доволство към Арон и добави. – Има и за мен доста графове... може и Дионисий, той тъкмо идва.

– Накъде ще се понесе компанията на високите особи – с преливащ от смях глас се намеси идващият, с тяло на боец, грамадан Дионисий. – Нали нямате нищо против ако ви придружа? – не отделяше той поглед от Ксинтия. – В „Стария лъв“!? Там има прекрасно филе от акула и вино от испанския крал.

– Съжалявам, но аз имам важни дела днес, а и трябва нещо да подготвя за довечера. Ще се видим нощес в стадото! – почти заповеднически се изпъчи Арон и помъкна Габриеле към обградената с охрана градоначалническа къща на Лейдън.

Възвърнала предишната, омайна форма на тялото си, Ксинтия направи недвусмислен жест на Дионисий да я последва и двамата напуснаха църквата.

* * *

До вечерта оставаха няколко часа и граф де Мол, вече възстановен напълно от обряда, се спусна по пустите каменни стълби на изоставения и полуразрушен замък на Борсбом. Долу го чакаше послушно черният жребец, който бе подарък от Делфтския градоначалник. Животното изпърхтя, като видя своя собственик и жадно зачака да бъде милвано.

Накъде можеше да поеме графът и самият той не знаеше. Имаха уговорка с Якоб Камбир в реномираната страноприемница „Стария лъв“. Времето бе напреднало, но Якоб може би бе останал да го чака. За по-нататъшни разкрития Уйлям можеше да се довери само на него. Разликата бе сега, че той вече бе полуприлеп, който тази вечер трябваше да лети със стадото. Как да разкаже всичко това на неговия Якоб?

Граф де Мол влезе с твърда крачка в странноприемницата и захлопна силно вратата след себе си. Той не очакваше такъв удар, но изглежда субстанцията на Ксинтия вече бе в пълен ход. Якоб, който пиеше вино с неколцина местни художници, веднага реагира на тежкото затваряне и се спусна към своя приятел.

– Графе, много време мина и съм обезпокоен. Научих страховити неща от управителя на „Голямата мелница“. Дано да свърши всичко добре за твоята любима.

– Какво е станало, Якоб?

– Първо да седнем някъде! В другата зала, защото Ксинтия е тук. Аз мислех... че е с теб, но изглежда се потвърждават моите предположения.

– Какво? Ксинтия? Тук...?

– Да, тук е с Дионисий Бургот. И са много влюбени, поне така изглеждат.

– Бургот, този кучи син! Той ще си плати!

– По-бързо, да отидем в тайника и оттам можем да чуем всичко.

Графът не опираше в земята, енергията го бе обзела и той едва се съдржаше да не експлоадира. Якоб подтичваше със ситни крачки след него, влачейки меча си. Тайникът бе празен. Само с ключ от съдържателя можеше да се проникне там и да се шпионира. Де Мол имаше този ключ. Влезли вече вътре, те се насочиха към отвора, от който се виждаха всички посетители и всички затънтени места в добре подредената странноприемница. Ксинтия наистина бе с Дионисий в една ложка. Масата, отрупана с филета от акула и два глинени съда с вино, едва се крепеше от тежестта на ястията. Грамаданът бе преполовил вече единия съд и опиянен, се опитваше да говори на сътрапезницата си, но се получаваше само едно неясно фъфлене.

Двамата наблюдаващи се бяха ококорили от изненада.

– Яко, разкажи ми какво си чул, какво е станало? – загрижен попита граф де Мол своя довереник.

– Графе, това не е за вярване. Ти не ще повярваш! – каза този, който въобще и не предполагаше, че е в компанията на току-що заразен „леляк прилеп“. – Кор и Юрум са видели как този същият Бургот е убил един слуга. Но как? Питаш ли се как? Изгризал му шията. Вместо както подобава на благородник да го съди или поне честно да се бият, то...! Той е вампир, Уйлям! Или може би „леляк прилеп“. И сега Ксинтия е в ръцете му.

– Якоб, млъкни с бръщолевенията си, виждам че е в ръцете му. По-

добре продължи нататък!

– Ами те казват, че се е случило миналата нощ, когато ти си бил с Ксинтия в замъка. Отвличайки с коня си слугата, той се отправил към тресавището до Вармонт и там се развило ужасно пиршество. Да, пиршество. И са сигурни в това, защото видели всичко от толкова близо, че замръзнали от страх. Не помръдвали, за не издадат присъствието си.

– Е и, какво по-нататък е станало със слугата и този мерзавец?

– Кор казва, че като стоварил жертвата си от коня, то бедният човек бил вече полумъртъв от страх. Коленичил и започнал да се моли, но Дионисий само му казал да чака и така изфучал с гърлен глас нагоре, та тресавището потрепало. След малко огромна птица, приличаща на гущер с крила, долетяла и заговорила с човешки глас. Кор и Юрум се шашнали и загубили и ума, и дума. Само се хванали за главите и не знаели какво да правят. Да бягат било вече късно, та продължили да гледат.

– И това изчадие как се казвало? – попита Уйлям без да усети, че задава несвойствен въпрос.

Якоб го погледна, но продължи:

– Да, наистина това изчадие си имало име. И знаеш ли как се казвало? Арон! Арон ван Шхри! Името на градоначалника.

– Арон? – спомни си графът за полумумията, която седеше на отвора-прозорец в замъка на Борсбом и напътстваше Ксинтия как да върши обряда.

– Но да продължа по-нататък. Та този Арон бил целият в ципи и крила. Устата му меляла постоянно заплахи и от нея се стичали лиги и парцали от меса. Слугата извикал с все сила: „Боже, та това е дяволът!“, но Дионисий не се засегнал много, само се усмихнал под мустак. След това никой не предполагал, че този същият Дионисий ще захапне слугата за шията и от паста му ще се оголят такива ужасни, кухи зъби. Слугата заревал и понечил да се отскубне и успял дори да побегне из тресавището, но Арон със силното си змийско тяло се притекъл на помощ. Така вдигнал с мощните си крила жертвата във въздуха, че тя едва не паднала на главите на Кор и Юрум. За щастие крилатата змия не ги забелязала, ами просто пуснула пак слугата в краката на Бургот, за да го довърши. Последвали какви ли не проклетия и същият този „летящ прилеп“ продължил полета си в посока към Борсбомския замък.

– Яко, истина ли е всичко това...? Знаеш ли, че тези двамата, Кор и Юрум, са в смъртна опасност – замислено и тихо промълви де Мол. – Все пак, давай докрая!

– Аз знаех, че ти си с Ксинтия и днес много се притесних, че те

няма, а тя е с него тук. Но да продължа. Та те видели по-нататъшната гощавка на Бургот. След гаврата със слугата, му изпил кръвчицата и започнал да се превръща в същото изчадие, като Арон, но много по-едро и силно. Заровил трупа за броени секунди. Пръстите му били като от желязо и така ровели земята, все едно че копаел с лопата. След това политнал с големите си прилепови крила нагоре и в посока към Хохландската църква.

Уйлям слушаше и съпоставяше снощната случка с новите доказателства за „летящия прилеп“. Той нямаше избор. Трябваше да разкаже всичко на Якоб, иначе борбата му срещу изчадията никога не би имала пълен успех. Но първо искаше да види сцената с Ксинтия, дори имаше желание да говори с нея, но същевременно трябваше и да се пази от Дионисий.

* * *

– Виж какъв е напорист, този дебелак – забележи Якоб, зяпайки през отвора. – Но той ще я изнасили! Виж... виж, Уйлям!

Графът погледна и не можа да изтърпи това, което правеше Дионисий. Стана и повлече довереника след себе си.

Ксинтия бе твърдо и недвусмислено поставена от силния и масивен сътрапезник на масата. Полупиян и от виното, и от красотата ѝ, Дионисий разкопчаваше ненужните копчета по панталона си и притискаше със свободната си ръка изваяното тяло на красавицата. Тя бе изпаднала в ужас и отвръщение от него, но знаеше, че си го заслужава. Такава двойствена игра винаги се заплаща скъпо. Понечи да извика, но кой ли би посмял да ѝ помогне. Може би само Уйлям, но той сигурно лежеше с разпрана шия в замъка или бе умрял.

* * *

– Дионисий, недей тук! Ще ни видят хората и ще говорят после. А пък и Арон ще бъде огорчен, ако научи. Спри! Моля те, животното такава... – вече полуразголена, тя се мъчеше да го възпре, но без особен резултат. – О-ох, недей!

Тогава прелъстителката докопа една делва пълна с маслини и с всичката си сила, която притежаваше, я стовари върху главата на сладострастника. Той отначало погледна нагоре към нея, но после загуби съзнание и се строполи на стола.

Объркана, Ксинтия се засуети около него, но схвана, че би било по-

добре да напусне странноприемницата. С бързи стъпки тя излезе от ложата и тъкмо затваряше вратата, когато се сблъска с графа. Неочакваната поява на любимия така я шокира, че тя припадна в ръцете му и той трябваше да я завлече в тайника.

Там те я положиха на един дървен нар и Якоб изтича за вода. През това време някакъв воин се мярна на вратата и без да почука влезе. Явно бе от подчинените на градската управа и по-точно на Арон градоначалника. При гледката, която се откриваше пред него, признатата от всички красавица на Лейдън, просната в безсъзнание на нара, той объркано се хвана за меча.

– Не се плаши, момко, аз съм граф де Мол, от кралската гвардия и нищо лошо не се е случило. Ксинтия била нападната от Дионисий Бургот и той се е опитал да я изнасили, но явно тя се е отскубнала и... – не успя да довърши обяснението си Уйлям, защото на воина му бе доста тъчно да чуе името на братовчед си Дионисий, за да извади меча от ножницата.

– Мръсен самозванец, дори и да си граф, ти ще умреш! Няма да позволя да опетниш името на братовчед ми!

– Спри войниче, нека той да си плати...!

– Графе, пази се, това е Роб Бургот, или по-скоро бягай, той ще те убие! – извика току-що появилият се на вратата Якоб. Пръстената кана с вода се пръсна от удара на меча на Роб и така запази шията на влизания.

Изненадващо дори за самия себе си, граф де Мол така отскокна от мястото си, че едва не докосна триметровия таван. Енергията, която притежаваше, но все още не умееше да управлява добре, явно бе в ход. Той направи двойно салто и със завидно приземяване се намери зад падналия го воин. За секунда мечът на графа бе опрян о мястото, където шията на Роб не бе защитена.

– Ти си от тях, проклето създание... – излезе някакъв звук от притиснатата шия. – Ти си „летящ прил...“...

Не можа да изхърка думата, защото пак с неуправляемо движение на ръката си графът пререза гърлото му. От разпраната артерия шурна кръв, която оплиска лицето на Уйлям. Миризмата на червената течност като че ли извади от равновесие графа и той с шеметна бързина отвори уста. Позволи струята да се насочи в гърлото му и жадно запregelъща.

Якоб гледаше и не вярваше на очите си, че неговият приятел и дългогодишен идол си позволява такива неестествени неща. Стоеше онемял и цялото му тяло бе парализирано. Дори да искаше, не можеше и крачка

да направи. „Трябва – мислеше си той – трябва колкото се може по-скоро да напусна това място.“

Графът, забравил за присъствието и на Ксинтия, и на Якоб, лакомо гълташе кръвта. Опиянен, той бе хванал почти умирация воин така силно, че доспехите му се бяха превърнали в купчина нагънато желязо. Хватката, с която бе притиснал нещастника, дори не позволяваше тялото му да конвулсира. Очите на жертвата бяха изскочили от орбитите си и изцъклено гледаха в неопределена посока.

Якоб, осъзнал ситуацията, с последно волево усилие, успя да се измъкне от тайника, затръшвайки тежката врата. Навън бе започнало да се смрачава. Там той отвърза коня си и го пришпори към „Голямата мелница“. Може би там трябваше да се търси спасение.

– Уйлям, по-спокойно, иначе ще умреш от голямото количество кръв. Успокой се, скъ пи! – уморено прошепна все още лежащата млада жена, свестявайки се от припадъка.

– Ксинтия, скъпа моя, какво направихте от мен? Какво съм сега аз? Прилеп или човек, или изчадие? – бутна графът смачкания доспех на Роб и продължи. – Ами сега какво да правя, като така ме привлича мирисът на кръв. Не успявам да устоя.

Понечи пак да захапне кървавата шия, но Ксинтия така го блъсна, че той политна в ъгъла и я погледна учудено:

– Но, защо?

– Защото е много рано за обряд. До нощес има много време, а и дотогава много работа ни чака – отговори черната красавица и доба ви. – Остави го да умре. Жалко за душата му, която сама ще си пътува за Големия дом и ще разкаже на другите за нас. Но вече е късно.

– Ксинтия, разкажи ми какво стана с теб? Какво е всичко това?

– Първо трябва да повърнеш тази кръв, защото ще умреш! – почти заповяда тя.

– Да, наистина започна да ми прилошава. Силата ми намаля и като че ли ще падна.

– Ти се превръщаш в дневен блудник, а те умират бързо – уплашено забеляза Ксинтия, виждайки как по ръцете му израстват мехури, пълни с кървава течност. – Повърни, бързо!

– Не мога! По дяволите!

– Почакай, аз ще опитам да направя нещо.

* * *

Вече съвестилата се окончателно прелестна жена долепи устни до

превърщащия се в дневен блудник де Мол и засмука силно. Цялата течност от стомаха му премина в устата на спасителката. Тя я изплю и за втори път падна в безсъзнание.

Мехурите спаднаха веднага. Той взе Ксинтия на ръце и нежно я целуна. Неусетно езикът му като че ли се раздвои и изтъни. Бързо като стрела едно от разклоненията се втурна към кухнята на черепа й. Така и не разбра как може да вижда там чрез езика си и как е възможно да говори с душата на Ксинтия и една много добре развита субстанция, намираща се до нея. От разговора с тях, той доби представа как е станал „летящ прилеп“ и как трябва да продължава нататък.

След идването в съзнание на изпружилата се на пода жена, те се прегърнаха пълни с любов, както в добрите стари времена. Уморени, но щастливи започнаха да правят план за вечерта. Ксинтия му каза, че трябва да убие някой тази вечер и да вземе душата му и тогава да се съберат в замъка на Борсбом. Оттам можела да му покаже пътя за стадото, а след това и как да летят нагоре. Тя самата тази вечер щяла да ловува с някой си граф Винсент, приближен на градоначалника. След това имала среща с Арон в замъка и там мислела да довери на водача на стадото, че е направила още един „летящ прилеп“, въпреки строгата забрана. Разчитала на това, че Арон е луд по нея и ще ѝ прости, но трябвало да плати с любовна оргия.

Графът слушаше внимателно, но в главата му имаше друг план.

– С Дионисий не се захващай, скъпи, той е много, много силен и ще те убие като нищо. Не се и опитвай. Аз ще го довърша, но по-къс но – каза за раздяла Ксинтия и безшумно тръгна за срещата си с граф Винсент.

Беше време за лов.

След като се сбогуваха с нея, той долепи око до тайника и видя, че Дионисий отдавна беше дошъл в съзнание, но го бе пак загубил, този път от пиене. Няколко делви се търкаляха на земята, а той опипваше задните части на една проститутка и ѝ шептеше:

– Ксинтия, Ксинтия, колко те обичам!

С гръм и трясък граф де Мол, пак не преценил силите си, така изненада проститутката, че тя се отскубна от обятията на великана, който доскоро се занимаваше с нея. Събарайки няколко стола нахлулият, мускулест мъж по-скоро се сгромоляса върху грамадана, отколкото както мислеше само да го изненада. Дионисий, който тежеше не по-малко от 200 килограма, като че ли бе очаквал подобно нападение. Виното бе замъглило съзнанието му, но стотиците души вътре в него го бяха

алармирали инстинктивно. След кратко смущение графът го сграбчи за гушата, но това не бе Роб, а Дионисий Бургот, стар „лятящ прилеп“, с не по-малко сила от тази на графа. С изкусно движение на ръката си, великанът успя да отблъсне нападателя и чак тогава го видя. За него граф де Мол бе познат от миналото. Преди две години бяха се срещали на Великото състезание организирано от кралската свита. На него можеха да присъстват само отбрани особи, а участниците бяха най-храбрите рицари от близките страни и върха от Недерландия. Тогава и двамата имаха най-много победи, но финалът така и не се състоя помежду им. Кралят внезапно получи сърдечен пристъп и състезанията се отложиха. А когато трябваше да има нов финал, на Уйлям бе поставена задачата за изпълнение в Шотландия.

Дионисий го позна и лукаво се усмихна:

– Значи не си мъртъв, копеле мръсно!? Ксинтия те е направила „лятящ прилеп“!? Долна фуста!

– Доста жалко, но ще трябва да умреш, дебелако! – извивайки ръката му, графът изплю съсиреци от думи и кръв, принадлежащи на Роб Бургот. – Това е финалът!

Двамата мъже подскокнаха едновременно на височина, която смъртен не би успял да достигне и се хванаха за гушите. С бърз заучен рефлекс Уйлям удари противника между краката и той отпусна шията му. Това даде възможност на графа да отлети настрана и да нанесе силен удар с дланта по незащитената от шлема глава на Дионисий. След секунди и двамата се строполиха на масата. Великанът бе зашеметен от удара и неловко се изправи. Де Мол това и чакаше. Отскокна отново и с двойното си салто се намери зад дебелака, опипа ножницата, но мечът го нямаше там. Изглежда при тези вихрени скокове той бе излетял някъде. А без меч как би убил това чудовище.

Изведнъж той забеляза проститутката. Тя стискаше нещо като меч, но бе далече от мястото, където се водеше борбата. Дионисий схвана на часа ситуацията и се спусна към ухажданата от него професионалистка в любовта.

Изненадващо и за двамата, тя хвана меча обратното и го заби в гърлото си. Разяреният великан не устоя на зова на кръвта и засмука жадно от бликащата артерия. Забравил за битката, Уйлям също се спусна и редом с доскорощния си враг, заблiza свежата течност. Времето за лов бе настъпило и двамата „мъже-прилепи“ просто трябваше да откликнат на повика за завоевание на души.

По принцип в обряда винаги трябваше да присъстват поне два

прилепа, иначе душата на жертвата трудно се откъсваше от тялото.

Те бяха като омагьосани от мириса на червената течност и гълтаха до насита. Почувстваха пулса на самоубийцата да намалее и се спогледаха. Пръв Дионисий, като опитен в обряда, отблъсна графа и му заповяда:

– Сега и двамата имаме обща цел. Остави я да не умре веднага. Трябва да ѝ вземем душата.

– Кой аз или ти? – попита графът.

– За да остане Ксинтия твоя, трябва да заплатиш. Затова сега сам ще си търсиш жертва и аз ще присъствам, както ти присъстваш сега. Аз съм осигурен за тази вечер. А ти...? Не знам! – ухили се дебеликът, на който почнаха да поникват кухи зъби и люспеста кожа.

Уйлям не знаеше какво да предприеме. Осъзнаваше, че трябва някой да го научи какво да прави, иначе бе погубен. Затова той каза с престорен, смирен глас:

– Слушай Бургот, ти си тук учителят, аз съм само един ученик. Първо ме научи, докато не си се променил, както Ксинтия снощи, защото после трудно ще разбере как да направя обряда. А и има за теб готова жертва в тайника. Все още не е издъхнал, защото го чувствам. Един воин, който бе недобросъвестен да ми се изпречи на пътя и го заклех.

– Да, наистина и аз го чувствам. Чувствам душа наблизко, която е готова да излети всеки момент. Добре, ще те науча, но в замяна искам да оставиш Ксинтия на мен и само на мен. Ясно ли е? – заплашително изсъска Дионисий.

– Нека да е твоя, тази фуста! И без това тая вечер ще е с Арон в замъка на Борсбом. Курвата му с курва.

– Ти откъде знаещ, копеле? – не издържа и се впусна в нова битка великанът.

– Спи, чудовище, после ще ти разкажа всичко! Сега закъсняваме, душите отлитат и после ще ни съдят в стадото.

– Тебе да, но мен може да ме съди само Арон, този подлец и сластолюбец.

– Слушай, май тя си отива. Дай ми шанс! После ще отидем в тайника и за теб. А най-накрая ще отлетим заедно в замъка. Ще вземем и Габриеле. Какво ще кажеш?

– Ти си умен, скъпи. Добре! Започвай!

– Но как?

– С върха на езика се вмъкни в артерията, след това трябва да докоснеш главния нерв, той се намира горе в кухнята. Тя е там. Просто ъ

кажи да не се страхува и я милвай – чу почти същите думи, които Арон бе казал на Ксин тия. – След това я вземи! – допълни Дионисий.

Графът не забеляза кога започна всичко в него да се изменя. Шията му се удължи и се покри със сребрист люспесто-мъхав слой. Главата му заприлича на красив, овален камък, издълбан от остри, човешки черти. Езикът му окончателно придоби змийска форма и той го задълба в разкъсаната от меча артерия. След това я видя. Беше наистина нежна и пукава душа. Субстанцията можеше да се види и почувства, с помощта на новите сетивни органи на „прилепа“. От нея сияше виолетова светлина, примесена с едно предизвикателно, любовно лъчение.

„На драго сърце ще отида при теб, графе. Тъкмо малко да почина от наситените преживелици на тази ненаситна жена – усети да му казва душата на страстната умираща. – О-хо, тук освен твоята душа има и още една субстанция, от моя тип. Та това е Леа или както вие я знаете под името Ксинтия“ – допълни тя, влизайки в новия дом, а именно черепа на де Мол. Промяната продължаваше с висок темп и от графа стана забележително, прилепоподобно същество. Яки криле, силна опашка, красива глава.

– Охо, графе, ти като че ли ще покориш всички горе! – почти в захлас изрече Дионисий. – Габриеле ще се побърка по теб, но Ксинтия... да не си я докоснал!

* * *

Трупът на проститутката, вече безжизнен, бе хвърлен на масата. Чу се тъп звук, но те не обърнаха внимание. Трябваше да зароят някъде мъртвото тяло, без да ги видят.

Посетителите от другите ложи, които чуваха странните звуци в Дионисиевата ложа наостриха уши. Никой не смееше да надникне там, защото знаеше какво може да го сполети. А и последните разкази за Дионисий Бургот още повече засилваха страха в тях. Те го бяха видели да влиза с Ксинтия, после ненаситната Мери бе в неговата компания. Викове, крясъци, безподобни звуци. Всичко това бе така мистично за тях, но и знаеха, че там е многокилограмовият, непобедим в битките Бургот. Келнер там влизаше само при повикване. Такива възкличания посетителите: художници, собственици на селки имоти, занаятчии, паралии от пиратски живот, не бяха чували досега.

– Трябва да я погребеш тук, иначе ще ни усетят. След това ще прокопаш дупка до тайника, за да можеш да присъстваш на моя обряд – със заповеднически тон нареди все още непромененият, но с израснали

вече кухи зъби Дионисий.

Графът задълба дървения под на ложата. Всички плъхове избягаха, само като помирисаха дъха на „прилепа“. Огромен процеп се откри в пода и там, с необикновената си сила, де Мол постави ненаситната Мери да се разлага. После зариха пресния гроб, за да скрият следите на престъплението.

Новоизлюпилият се „граф-прилеп“ продължи да копае проход под стената, за да отиде в тайника, а Дионисий се запъти затам през вратата. Чуждите погледи веднага бяха отправени към него. С огромно усилие грамаданът едва скриваше кухите зъби и изцапаната с кръв дантелена риза. Бързайки, той мина и през последната ложа. Изби вратата от касата на тайника и що да види...?

Братовчед му Роб береше душа, лижейки останалата кръв по пода. Той си отиваше, но все пак не се предаваше, защото чувстваше, че Дионисий Бургот е наблизо.

В същото време графът, със силните си нокти, беше направил доста широк отвор в пода и тъкмо влизаше през него.

– Кучи сине, какво си направил от братовчед ми!? Ти ще си платиш, копеле! – изръмжа великанът и се спусна към вече напълно оформения „летящ прилеп“.

– Малко ще ти е трудно да се биеш с мен, нещастнико, а... – Уйлям така удари с крилото си дебелака, че той отхвъркна до тавана и се сгромоляса на пода, точно до Роб. – Вземай му душата и да тръгваме, аз все пак ти обещах, на ли?

Роб разбра накъде отиват нещата и едва чуто прошепна:

– Направете ме и мен като вас, аз ще ви бъда от полза. Няма да ви разочаровам. Обещавам! Само не ме убивайте! Дионисий, моля те!

– Не мога без разрешение, братко Роб. Ако разбере Арон, ще ме изпепелят в стадото. А пък и не знам как? – изломоти Дионисий и се долепи до разрязаното гърло на братовчед си.

– Можеш и аз знам как, защото чух и видях всичко, което Ксинтия направи от мен – учуди и двамата, с мекия си тон, кръвният им враг граф де Мол.

– Наистина ли, графе...? – прошепнаха в един глас братовчедите. – Ще ти бъдем вечно задължени.

– Но при едно условие! Дионисий, искам да взема от теб тези души, които искат да дойдат при мен, в моя череп. Аз ще ти дам и субстанция от Ксинтия, и душата на проститутката, ако те искат, разбира се.

– Умен си, графе! Но ти знаеш ли колко убийства съм направил, за

да се сдобия с тях. О, не това, никога!

– Тогава аз заминавам за замъка на Борсбом, а ти му мисли, също и за Роб. Той не е лошо момче. Предано е.

– Стой, да помисля малко. Добре, но само тези души, които искат да отидат, нали? Знай, че те няма да са много, защото са свикнали с мен.

– Аз ще поканя само тези, които са били добри и честни в земния си живот. Уговоре но! – завърши пазарлъка с Дионисий начетеният граф и продължи. – Вземи частица от развитата половинка на душата му, но не цялата и дай от твоята малко. Ще те заболи, но се търпи. Нали ти е братовчед!? Заслужава си! След това вземи част от кожата на корема си, а ти имаш в изобилие и го напълни с кръв от собствената си вена. Добави част от душата си в образувалия се мехур и остави пашкула до него. Утре, като се събуди, трябва да го погълне и той ще може да е един от нас. Това е, Бургот! А сега всеки със своите обещания. Първо направи обряда с Роб! Аз ще съм тук.

Дионисий извърши всичко точно така, както трябваше, за да стане братовчед му един от „безсмъртните прилепи“. След обряда те поставиха Роб на нара. Момъкът бе почти мъртъв, но тихите конвулсивни движения на гърдите му издаваха, че е жив, и че може би ще премине трудния момент. Те написаха на един лист какво трябва да направи на другия ден, след съвземането.

Дионисий, със скрита радост, се надяваше всичко да завърши добре, защото планът вече се бе зародил в главата му. Подъл план, както подобаваше и на неговата природа. Той знаеше силата на братовчед си, също и силата на графа. Примесени с неговата се образуваше една тройка, която спокойно можеше да обърне властта в стадото.

Понякога на Бургот много му пречеха някои душевни субстанции, намиращи се в черепа му. Те се пишеха за хрисими и невинни, а когато излитаха нагоре, искаха да се отърват от сребърните нишки, свързващи ги с кухнята на черепа му. Но никога не успяваха. Законът на стадото бе изграден така, че никоя душа не можеше да напусне или скъса нишка с владетеля. Напускане можеше единствено да стане по желание на притежателя, придружени с огромни енергийни сътресения. Преминаването на душа от една в друга черепна кутия не бе просто и лесно. Сиянието, което се образуваше при прехода, се виждаше надалеч и те трябваше да внимават, защото то не бе разрешено от водача Арон ван Шхри. Наказанията се свеждаха веднага до изпълнение и по начало това го правеше самият Дионисий. Той трябваше да убие изменника и да разпредели завоеванията на жертвата помежду водача и високите особи.

Ксинтия и Дионисий бяха станали изменници, бяха направили скъпи за тях смъртни „лятящи прилепи“. Арон все още не знаеше, но ако научеше за това, той несъмнено щеше да използва Усмирителя. Усмирителят бе негово притежание и му бе даден от създателя на стадото. Това бе една субстанция на стар дух, която владееше всички възможни техники за парализа и разруха на сребърни нишки. С прекъснатата нишка, „лятящ прилеп“ се превръщаше в труп, който бавно се разлагаше биологически и ставаше на земя.

Дионисий съзнаваше какво прави, но силната обич към братовчед му и жаждата му за власт надделя над парализиращия страх. Прехвърлянето на души също се наказваше строго, но той мислеше, че всичко е пресметнал много добре. А и видя силата и ума на графа. Щеше да ги използва, докато постигне целта си, а именно да стане водач на стадото. Дотогава трябваше да бъде приятел с графа и да се наричат тим.

* * *

В тайника на страноприемницата „Стария лъв“ блеснаха електрически лъчи и сияния, които заслепиха и двамата участници в нелегалното прехвърляне на душевни субстанции. Отначало мислеха, че всичко ще се взриви и лъченията ще излязат навън, но после се успокоиха, като видяха как всичко се стопяваше при допира със стените. Тайникът бе солидно изпълнение на строители, събрани преди години от цяла Недерландия.

В черепа на Дионисий имаше най-малко осемдесет душевни субстанции на преди това убити смъртни, жители на страната лежаща под морското равнище.

След обряда грамадният мъж, получил необходимата развита част от братовчед си Роб, започна видимо да се превръща в „прилеп“. Силното му тяло се трансформира в още по-мощно туловище на змиеподобно летящо влечуго. Той наистина бе най-внушителното същество от сорта на тези нови, земни изчадия.

Тогава те, графът и огромният Дионисий, сплетоха телата си. С поразително точно движение вдянаха острите върхове на техните опашки във вените на сребърните си змийски шии. От тях шурна кръв, но това не ги притесни ни най-малко, защото те имаха доста в запас. Когато и двамата едновременно достигнаха черепните кухни, острите опасни върхове се превърнаха в проводник за прехвърляне на душевните субстанции. Ярки светкавици продължиха да блестят и снопове светлина се сееше из ограниченото пространство на тайника. Мост, изграден от

сребърни нишки, образуваше тунел от мъхеста материя.

Тогава граф де Мол, с помощта на жилото на опашката си, поведе разговор с душите, вътре в черепната кухня на Дионисий.

„Аз нямам много какво да кажа, само това, че тези, които са за доброто и честното в този живот, могат спокойно да изберат другия «затвор», поместен в моя череп. Освобождението е скоро и аз ви го обещавам.“

Като в едно се надигнаха спотаените в ъгъла на Дионисиевата кухня души. Графът не предполагаше, че толкова огромно количество ще иска да напусне тиранина. Повечето субстанции бяха на слуги и жени, които не бяха видели кой знае какво добро в този труден живот. Радвайки се и надявайки се, че скоро ще се отърват от сребърните нишки, те със задоволство започнаха придвижването по мъхестия тунел. Онези, които останаха, бяха субстанции на лукави мошеници и дребни нехранимайковци, занимаващи се с черни дела. Те не бързаха да се освободят от този затвор, защото чувстваха необходимост от още зареждане с отрицателна енергия. Вместо след освобождението им от сребърната нишка да кръжат в близкото пространство, те предпочитаха да слизат долу и то с удоволствие.

Дионисий също бе доволен, че се е освободил от някои противни женски наставнички и съветнички. Разбира се, духовната му сила намаля, но той разчиташе на физическата. Просто не знаеше, че си копаеше гроба с тези предвари телно направени сметки и подценяваше силата на духа.

За граф Уилям де Мол този прием на толкова изтерзани души бе отначало особено подтискащ, но впоследствие разбра колко много нещастие има на този свят. Радваше се все пак, че неговата субстанция може да е в тяхното обкръжение. Обещанието за освобождение бе истинско и той знаеше, че ще удържи на него, но не точно сега. Ако в този момент освободеше всички, то трябваше да умре. А те му бяха нужни за борба. За борба със злото.

– Графе, трябва да побързаме – настойчиво каза, извръщайки змиеподобната си шия, грамадният „летащ прилеп“ с име Бургот.

– Още две души на твоите съседи по чифлик, които си убил преди три дни и съм готов.

– Тези скотове, добре че се отървах от тях.

– Да тръгваме!

След като разплетоха змийските си опашки, те усетиха промяната. Светкавиците намалиха силата си, а сиянията почти замряха. Отвориха

прозореца и шум от разтварящи се мощни крила изпълни тайника. Двете променени същества отправиха поглед един към друг и отлетяха в настъпващата нощ. Целта бе Габриеле. Първата по важност женска особа в стадото. Арон ѝ бе посветил тайните на Усмирителя и самата тя дори ги бе прилагала на някои от нейните любовници.

– Къде ще я открием, Дионисий? – с плавен полет се доближи „графът-прилеп“ до якото змиеподобно летящо животно. – Къде ли ловува?

– По принцип, тя първо се люби по цял ден с жертвата си и чак тогава я изпива до капка кръв, заравя я дълбоко и след това пътува за стадото. Разбира се, това е публична тайна, а пък нищо неподозиращият Арон я приема като светица. И само със смъртни го прави. В стадото не смее, защото знае, колко е ревнив водачът – изповяда се Дионисий, с цел да спечели доверието на графа. – А пък снощи дочух, от нейна приятелка-убийца, че е възможно да са в ателието на видния художник Ян ван Даюн. Той се славел с големи любовни похождения сред жените и тя го искала в колекцията си.

– Тогава да побързаме към този бъдещ мъртвец – излязоха думите от красивата змийска уста на графа.

* * *

Както и предполагаша ателието на Ян бе опръскано с преобладаващ червен цвят, цвета на кръвта. Двете приятелки Габриеле и Саскя, токущо превърнали се в „летящи прилепи“, се облизваха доволни от преди това извършеното прелюбодеяние и от поетата животворна за тях течност. Приятелят на Ян, Марко, бе проснат на канапето с разпрана вена, а мъртвите му очи гледаха в неизменна посока.

Шумоленето на крила първа чу Саскя и онемя, като видя толкова красиво мъжко прилепоподобно. На Дионисий тя не обърна голямо внимание, защото всички го знаеха, грубиян дори и в леглото. Но тялото и видът на графа я подлудиха.

– Габриеле, виж! Вече си имаме компания. И то каква! – помърка Саскя с разнежена и любвеобилна страст, бликаща от елипсовидните ѝ очи.

– Дионисий, как смееш! – изстреля с вече раздвоения си език Габриеле, но като забеляза грациозния граф, продължи с по-мек тон. – Но това, ако не се лъжа е нещо ново!? Нов „прилеп“!?

– Да, Габриеле, това е граф де Мол. Историята е дълга. Направил го е не друг, а Ксинтия, снощи, когато са били заедно с твоя Арон в замъка

– запелтечи грамадният, летящ получовек.

– Без мое знание? А и вчера той нищо не ми каза! – натърти важната в стадото особа, вече озверена, триеща кръвта от люспестата си кожа.
– Тук се крие нещо!

– Арон не знае за това – с плътен, но мек глас проговори де Мол – Ксинтия ме направи такъв. Но аз не съжалявам, защото сега срещам такова изящно същество като теб, Габриеле.

Той се приближи към нея и с крилото си понечи да я обгърне, но тя светкавично се отдръпна и обви с опашката си шията му.

– Такива не ми минават – изрева Габриеле, стягайки примката. – Въпреки, че направо съм влюбена в теб, графе!

– Габи, престани, ще го удушиш! – вмеси се Дионисий, виждащ че планът му отива към провал. – Ксинтия го иска за себе си, но цената е любовна оргия с Арон. Тази вечер те ще се любят в замъка на Борсбом.

Габриеле отпусна желязната хватка и помръкна:

– Значи те двамата!? Ще ги убия!

–Аз ще те придружа, скъпа – уви се графът около тялото на страстната, но ревнива полужена-полуприлеп.

– Искам те, графе, и то така, както никога досега не съм искала някого. Но след това. Първо да умъртвим тези двамата сластолюбци и тогава стадото ще е наше. Аз знам много и ще го управляваме заедно! – каза разнежаващата се и любвеобилна жена, след което дари графа със силна прегръдка, като вля езика си в неговата уста и жадно засмука.

Змийската целувка бе нарушена от шум, идващ от канапето, върху което пък се бяха тръшнаели другите две прилепообразни същества Саска и Дионисий.

–Ей, ей, време е за действия, а не за удоволствия! – почти заповяда графът, изкопчвайки се от влажните устни на Габриеле.

– Да тръгваме!

Четирите същества заличиха следите на убийството бързо след себе си. Заровиха двата трупа на художниците в голяма дупка, изровена почти за секунди. Шумното потегляне направи особено впечатление на съседите, но те си помислиха, че това е идваща буря и се спотаиха още по-дълбоко в леглата си. Сенките на излитащите прилепи можеха да бъдат тълкувани и като бързо движещи се облаци.

С плавно летене, почти долепени един до друг, те се насочиха към замъка на Борсбом.

* * *

Само в една зала прозираше светлина в изоставения замък. Това бе кулата, където граф де Мол получи обряда. Четиримата заговорници се приземиха леко и започнаха да се катерят по нея. Прикрепвайки се със силните си нокти за стената, те се налепиха до отвора, приличащ на прозорец. Гледката вътре в залата бе поразителна.

Десетина кървящи трупа лежаха в различни краища на огромната, бивша гостна. Удавеният преди години граф Борсбом често я бе използвал за пиршества от най-висш ранг. Дори кралят идваше понякога със свитата си, мъкнейки тежки вина от Юга. След смъртта на Борсбом замъкът просто бе изоставен, защото се носеха мълви, че там било средище на вампири и нечисти сили. Никой не искаше да го купи или дори да го посети. Само Ксинтия и Уйлям имаха дързостта да го навестяват, за да избегнат хорските клюки.

Трупове бяха облечени с прости селски дрехи, издаващи произхода им. Лесна плячка, която Арон бе предоставил за пиршество, на него и на желаната красавица Ксинтия.

Четирите същества, които със затаен дъх наблюдаваха какво става вътре, почувстваха притегателната сила на клокочещата от гърлата на жертвите кръв. Тогава граф де Мол прошепна:

– Спокойно, ще изчакаме доказателства и после ще нахлуем. Има достатъчно и за нас, но първо търпение! Да чуем какво говорят.

Арон и Ксинтия бяха напълно променени. Както и предния ден пленителната Ксинтия сияеше с пълна сила, дори като че ли бе още позияшна и красива. Едва устояващият на съблазънта да я обладае Арон, се бе подпрял на крилото си. От грозните му уста течеха кървави остатъци плът.

– Скъпа, стадото е наше. Аз не мога без теб и съм решил да ти направя предложение. Искам те! След това пиршество съм пълен с любовна сила – започна с искрящи очи Арон. – Повече не мога. Не устоявам на красотата ти. Дори с цената на всичко, което поискаш от мен.

– На всичко!? – обви се Ксинтия около изроденото му тяло и с прелъстително движение на ръката хвана Арон за бедрото. – Дори ако ти разкажа за едно мое невнимателно престъпление, за което съжалявам?

– Да, божество мое! И да не си го погребала този твой граф, то аз ще ти простя. Само ми кажи къде е трупът му и ще идем да го заро вим – ухили се противно водачът на стадото.

– Той е жив! Аз го направих „летящ прилеп“ и днес го видях в „Стария лъв“. Сега ще ми простиш ли? – този път красавицата просто седна на люспестите му крака и впи двойния си език в разкривената му

уста.

Отначало той искаше да я отблъсне, но страстта така заговори в него, че тялото му затрепера и я обгърна с крилете си. Тогава със затворени очи започна да я опипва по всички интимни части на тялото. Когато напипа една пухкава част от тяло, което бе чуждо, ококори очи.

– Габриеле...!? Какво става по дяволите тук? – изненадан изрева с пълно гърло Арон и като опарен се отдръпна, запокитвайки и двете „жени-прилепи“ надалече от себе си. – Заго вор? Предателство!? О-о...!

След търпеливо изчакване четворката бе нахлула в гостната и Габриеле, с тихи стъпки, бе изненадала Арон. Дионисий се нахвърли върху водача и с огромната си маса го повали на земята. Със силата, която притежава „летящ прилеп“, можеше трудно да се прецени кой ще е победител. Арон също бе мощен и не случайно водач на стадото. Резкият му отскок залепи и двамата на тавана, който бе висок най-малко няколко метра. С двойно салто във въздуха граф де Мол също се намеси в борбата. Почти сплеснати от удара, вкопчените един в друг смъртни врагове се бореха за Усмирителя. Дионисий знаеше къде е и искаше да се докопа до него, преди Арон да може да го използва.

Част от ръката и езика на водача висяха откършени и това му причиняваше болка. Без тях той трудно можеше да стигне до целта си. Тогава граф де Мол с точен и премерен скок довърши борбата. Той откърши и другото крило и с бързо движение изпревари Дионисий, като впи остро жило на опашката си в артерията на Арон. Оттук натам бе лесно да достигне Усмирителя.

Усмирителят или по-точно душа на почти съвършена субстанция, водеща началото си от старо време, бе самият Одисей. Като дух от затворено шише, той бе готов да изпълнява нареждания на притежателя си. В случая граф де Мол бе новия господар.

- На вашите услуги, графе! – зачака заповед Одисей.
- Как да парализирам другите?
- С езика си ме извади, а с крилото ме насочи към дадения обект и той ще бъде под твоя власт.

След минути всички бяха подчинени на графа. Притиснати един до друг те лежаха на каменния под и с пречупени крила и изтръгнати езици чакаха последните си мигове. Единствено Ксинтия бе в ръцете на Уилям и със сълзи на очи го зацелува с изваяните си устни.

За де Мол всичко бе решено и ясно. Той искаше да освободи душите, да скъса сребърните нишки и да пусне субстанциите сами нагоре.

- Скъпа, да вървим към стадото. Имаме много работа. Ние също

трябва да умрем, но ще се видим в Отвъдното. Може би няма да си спомняш за съществуването си като Ксинтия от Недерландия, нито пък за мен, но сигурно ще се вселим в други тела и навярно ще бъдем пак заедно – каза гордият граф с решителен тон.

С помощта на Одисей той скъса сребърните нишки на летящите влечуги и замъкът засия ка-то огрян от сто слънца.

* * *

– Умирам! Това е краят! Какво ли ме чака!? – изрече с трудност мъжът, намиращ се в сферата на Йоманда-Райдсма. – Или всичко е едно нищо? Напразни илюзии за продължаване в Отвъдното.

– Не го прекъсвай точно сега – прошепна докторката на Йоманда. – Остави го да излети! Ако това бъде записано, то ние ще видим какво е зад непроницаемостта за нас Отвъдно.

Досега те можеха да видят графично на монитора преживелиците на пациента в минали съществувания отпреди три столетия. Това бе възможно благодарение на новата, усъвършенствана, компютърна програма на Кейс де Граф „Мегахейст“. С успех те записаха превъпласанията на доброволца Петер и неговата половинка Александра, като обитатели на стария холандски град Лейдън, под имената на Ксинтия и граф Уйлям де Мол. Отличният старохоландски език нямаше нищо общо със сегашния им холандски, с източноевропейски акцент. Това доказваше хипотезата за преминаване на душевната субстанция от едно умиращо тяло, след престой в Отвъдното, в раждащо се друго тяло.

Задачата на изследователките бе, с помощта на новите програми на Кейс, да разберат и запишат всичко на лазерни дискети. За целта отлично пасващото семейство, доброволци от България, играеше не по-малка роля. Намерението им да разкрият до голота душата си, ги правеше дръзки и непоколебими в начинанието.

Опитите продължаваха вече няколко седмици и успехите на двете екстрасенси, Йоманда и Райдсма, се редяха един след друг. Вестниците бяха полудели и на всички първи страници бе поместена сферата, в която се редуваха, ту Петер, ту Александра.

С първата програма на Кейс де Граф се постигаха смътни образи на монитора, но пък придружени с ясни, отчетливи изречения на доброволците. С доказването на теорията, че те са обитавали древна Недерландия, посредством отличния им холандски език, който използваша при разказите, бяха станали едва ли не герои.

Но опитите не бяха спрели дотук. Двете жени изследваха всичко,

което можеше да доведе до оформянето на силна и доказуема теория. Досега с програмата „Хейст“ те можеха да надничат в скритите резерви на душата и да лекуват болести като рака и спина. С разширената и многобайтова програма, плюс умението на такива таланти като двете големи в хипнозата холандки, се проникваше в мозъка по-надълбоко. На монитора се виждаше образ от миналото на доброволците, макар и мътно графично изображение.

Създаването на най-новия софтуер, бе съпроводено от много тежки душевни разстройства на програмиста и трябваше да го изчакат, за който път, да излезе от дома за душевноболни. Най-после програмата бе готова и вкарана в извънредно мощния компютър.

След гледането на материала за преживяванията на Петер и Александра, изследователките се натъкнаха и на факта, че всички сегашни човешки връзки се преплитат с минали такива, и че времето с настоящо-живеещ партньор, отговаря на предишно такова. Дали щеше да се потвърди това в следващи животи на двойката, беше въпрос на време.

– Готови за запис! Натисни ентъра, настройка на вълновата честота на сензорното поле. Старт! – изкомандва Йоманда и двете се залепиха за монитора.

Петер бе в сферата, окичен с всевъзможни кабели, свързващи слепоочието му с интерния вход на компютъра. Под хипнозата на докторката той бе насочен отново към стария град Лейдън и към последния му миг преди раздялата с тялото си, и към края на живота му като мъдър и всеотдаен граф, избавил тогавашна Недерландия от напастта на „летящите прилепи“.

* * *

– Това ще е краят – каза графът и затвори очи. – Заповедта на краля трябва да се изпълни. Длъжен съм!

В Хохландската църква щеше да се разиграе истинското велико събитие.

Тялото на Уилям де Мол бе проснато в средата на църквата. До него лежах безжизнени всички, които преди можеха да се нарекат „летящи прилепи“. След скъсването на сребърните нишки, актьорите от сцената в замъка на Борсбом бяха вече мъртви тела. Графът ги бе зарил всичките долу, в блатото и множество комари и жаби се опитваха да смучат от разлагашата се плът на най-важните особи в стадото. С напрегнат полет, той и Ксинтия, доближени един до друг, достигнаха високата църква. Там никой не подозираше, че идва краят. Захванати здраво

за свода те очакваха поредното излитане на субстанциите нагоре, към Отвъдното.

* * *

Току-що пристигналите се извисиха на челното място, което по принцип бе на Арон.

Стадото притихна. Граф де Мол заговори тихо, но отчетливо и ясно:

– Арон е мъртъв, Дионисий също. Аз съм новият водач и новият палач. Всички вие ще трябва да се разделите със земния живот. Душите ви трябва да са свободни, за да протича естественият ход на живота. Всеки един от вас го очаква ново превъпласание. Великият Одисей го обещава. Той е вече в мен и желае промяна.

Тълпата „летищи прилепи“ замръзна. Някои от тях понечиха да се отделят, но парализиращата сила на Одисей ги настигна начаса и тогава всички се ужасиха от първите екзекуции. Крилата им като заледени висулки се стопиха пред погледите на останалите, безформените змиеподобни тела конвулсираха и люспите им се лющеа. Голотата им се задълбочи дотам, че вените и артериите започнаха да се оголват. Пукаха се и от тях като фонтани заблика кръвта, събирана от умъртвените преди това жертви. „Убийците-прилепи“ постепенно придобиваха предишните си човешки форми, но това бяха само едни трупове. Изцъклени очи и недоразвити ръце, някъде с по един, някъде с по два окърнени пръста се търкаляха по мръсния под. Неистови, жални звуци, примесени с цвърчене се отделяха от разкривените, беззъби, човешки развалини. Ярка светлина се разля в Хохландската църква. Хиляди светкавици обвиха умиращите тела. От всяко едно излизаха душевни субстанции, по две-три или цели дузини. Те можеха да се видят под формата на леки сияния, движещи се плавно нагоре. Бяха навярно щастливи, защото липсваха вече свилените, сребърни нишки, които ги задържаха в изродените „прилепи“.

– Това бе наказанието за неразумните, които се осмелиха и дръзнаха да избягат! – поде новият водач Уйлям де Мол. – Вашият и моят ред идва сега. Просто нишките на всички души, затворени във вас, трябва да бъдат освободени. Одисей ще ни избави. Това не е смърт, това е освобождение!

При вида на останките от „бунтовниците-прилепи“ всеки зачака примирено своята участ. Ксинтия също бе потресена. Тя се бе свила в прегръдката на своя любим и чакаше освобождението. Не съжаляваше,

защото знаеше, че това е в името на доброто.

– Ксинтия, приготи се! Обичам те! – зашепна графът и с последна трепетна прегръдка обви красивото и любимо, черно цвете.

– Смъртта не е краят! – даде отговор на прегръдката тя.

Одисей впрегна всички „летищи прилепи“ в едно и сътвори от тях за последен път Майката. С нежен полет тя се понесе нагоре, като остави змийските люспести кожи и нокти вече без свилениите свързки със земните тела. Нишките бяха прекъснати от Одисей и така мистерията на Лейдън бе разрешена. Всички „прилепи“, включително графът и Ксинтия, повече не съществуваха... може би само един, Роб Бургот, ако се съвземеше до сутринта, ако грейнеше слънцето, и ако бе достатъчно интелигентен. Все въпроси, които тежаха в полза към гибелта на Роб. Бъдещето щеше да реши дали ново нашествие на „прилепи“ ще зароди този Роб Бургот или просто ще умре. Графът не бе помислил за него...

* * *

– Умирам! Това е краят! Какво ли ме чака!? – изрече с лека уплаха графът и продължи разсъжденията си. – Или всичко е едно нищо? Напразни илюзии за продължаване в Отвъдното.

След общото излитане на стадото, всички души бяха свободни. Майката бе само едно средство за по-лесно придвижване към прехода между реалния свят и неизвестното. Границата лесно и безболезнено се минаваше от много душевни субстанции, обединени и водени от стар дух-водач. Във войните, такова излитане на душите на многото убити и преминаване в Отвъдното, също бе съпровождано от стар дух. Когато ставаше поединично, разликата се състоеше в това, че субстанцията напуснала тялото, кръжеше в пространството над трупа и мъчно се отделяше от миналото на индивида и неговите близки. Имаше също и възможност да бъде притеглена в царството на „гойките“, ако бе бавно подвижна и водила покварен живот.

Границата бе близко и всички души я чувстваха с непознатите за тях нови органи.

След излитането Уйлям де Мол, вече във формата на сияеща душевна субстанция, се почувства лек като перо. Летенето бе приятно, въпреки всички земни представи за невъзможността човек да лети. Той виждаше всичко: високия покрив на Хохландската църква, широката река Рейн, стария, великолепен Лейдън, вятърните мелници. Той видя и Ксинтия, която бе наблизко, гледаше към него и му се усмихваше. Тя бе същата красавица, с дълга черна коса, дълги бедра, изящно лице. Но

всичко бе така прозрачно, че Уйлям се уплаши, когато реши да я погали и нищо не усети. Неговата ръка така и се стопи в ръката на Ксинтия. Той понечи да каже нещо, но от устата му не излезе никакъв звук, искаше да ѝ каже, че е невероятно щастлив, че я вижда, и че я обича с още по-голяма сила. Видя и разтварянето на устните ѝ, нейното желание да каже нещо, но не се получаваше нищо. Това го обезпокои... но не за дълго.

„Хей, графе, използвай развития си резерв. Помисли и насочи мисълта си към нея.“ – чу в главата си звучене, което преди можеше да окачестви като гласа на Одисей.

„Добре, да опитам тогава – рече си Уйлям и изстреля заряд от енергия към любимата си. – Ксинтия, моя обич, страхуваш ли се? Опитай да помислиш нещо и ми го прати.“

„Уйлям, аз те чувам без да ми говориш. Обичам те и съм щастлива, че пак сме заедно, дори и след смъртта. Не ме е страх.“ – чу той мислите ѝ.

Границата. Никои земен не би могъл да си представи каква красота излъчваше и какво спокойствие те обземаше, само като я погледнеш.

КРАЙ

© Бари Късел

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/99>]